

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ**

Katowice, 6 sierpnia 2019 r.

RKT.610.3.2018.AR

DECYZJA Nr RKT-3/2019

Stosownie do art. 33 ust. 4, 5 i 6 ustawy z 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2019 r. poz. 369), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przeciwko Zalando SE z siedzibą w Berlinie

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

I. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów uznaje się za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów praktykę Zalando SE z siedzibą w Berlinie polegającą na stosowaniu na stronie sklepu internetowego www.zalando.pl postanowienia:

„Zwracamy Państwa uwagę, że reklamacji nie podlegają następujące uszkodzenia produktów:

- naturalne zużywanie się obuwia;
- części wymienne np. fleki czy sznurówki; uszkodzenia mechaniczne (otarcie, rozerwanie, naderwanie bądź zadrapanie, oderwanie ozdób, zamka, gumy itp.) powstałe w trakcie użytkowania produktów przez Państwa oraz uszkodzenia powstałe w wyniku braku lub nieprawidłowej konserwacji;
- uszkodzenia powstałe na skutek użytkowania obuwia i odzieży niezgodnie z przeznaczeniem;
- przebarwienia odzieży lub stóp przez obuwie wykonane na naturalnie barwionej podszewce;
- wygoda obuwia, przemakanie obuwia (o ile w opisie nie jest napisane, iż towar jest wodoodporny).”

które jest niezgodne z art. 556, art. 556¹ § 1 i art. 558 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz.U. z 2019 r. poz. 1145), a w konsekwencji stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 28 stycznia 2018 r.

II. Na podstawie art. 26 ust. 2 w zw. z art. 27 ust. 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów określa się środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów polegające na obowiązku poinformowania konsumentów o stosowaniu postanowień uznanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów za naruszające zbiorowe interesy konsumentów, poprzez wysłanie przez Zalando SE z siedzibą w Berlinie wiadomości e-mail do konsumentów, którzy w okresie obowiązywania kwestionowanego postanowienia tj. od dnia 14

czerwca 2016 r. do dnia 28 stycznia 2018 r. zawarli umowy za pośrednictwem sklepu internetowego zalando.pl o następującej treści:

„Szanowna Pani/Szanowny Panie,

informujemy, że decyzją nr RKT-3/2019 Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że w okresie od dnia 14 czerwca 2016 r. do dnia 28 stycznia 2018 r. Zalando SE stosowało praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, polegającą na stosowaniu na stronie sklepu internetowego www.zalando.pl postanowienia:

„Zwracamy Państwa uwagę, że reklamacji nie podlegają następujące uszkodzenia produktów:

- naturalne zużywanie się obuwia;
- części wymienne np. fleki czy sznurówki; uszkodzenia mechaniczne (otarcie, rozerwanie, naderwanie bądź zadrapanie, oderwanie ozdób, zamka, gumy itp.) powstałe w trakcie użytkowania produktów przez Państwa oraz uszkodzenia powstałe w wyniku braku lub nieprawidłowej konserwacji;
- uszkodzenia powstałe na skutek użytkowania obuwia i odzieży niezgodnie z przeznaczeniem;
- przebarwienia odzieży lub stóp przez obuwie wykonane na naturalnie barwionej podszewce;
- wygoda obuwia, przemakanie obuwia (o ile w opisie nie jest napisane, iż towar jest wodoodporny)”.

Treść decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów dostępna jest na stronie internetowej www.zalando.pl;

przy czym obowiązek ten powinien być zrealizowany z zastosowaniem następujących zasad:

A. w przypadku zmiany nazwy przedsiębiorcy, jego przekształcenia lub przejścia praw i obowiązków na inny podmiot pod jakimkolwiek tytułem, powyższy obowiązek powinien być zrealizowany odpowiednio przez lub za pośrednictwem danego przedsiębiorcy lub jego następcy prawnego, ze wskazaniem nazwy dawnej i nowej,

B. w przypadku zmiany adresu strony internetowej, należy niniejsze rozstrzygnięcie zastosować odpowiednio do strony internetowej funkcjonującej w dacie uprawomocnienia się niniejszej decyzji,

C. w razie zmiany treści sentencji decyzji lub jej uzasadnienia przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów lub sąd powszechny, w zakresie podlegającym obowiązkowi zastosowania środków usunięcia skutków naruszenia, należy obowiązek ten wykonać zgodnie ze zmienioną treścią decyzji.

III. Na podstawie art. 26 ust. 3 w zw. z art. 27 ust. 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nakazuje się w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia niniejszej decyzji, na koszt Zalando SE z siedzibą we Berlinie, na stronie internetowej sklepu zalando.pl, która na dzień wydania niniejszej decyzji mieści się pod adresem www.zalando.pl, publikację całości treści niniejszej decyzji, z zaznaczeniem, że decyzja ta jest prawomocna, przez okres 3 miesięcy, przy czym treść decyzji powinna być dostępna za pomocą hiperłącza (linku) widocznego w górnej części strony głównej, a tekst hiperłącza powinien wyglądać następująco: napis „*Decyzja Prezesa UOKiK dotycząca składania reklamacji*” w kolorze czerwonym, czcionką Times New Roman, wielkości co najmniej 13 pkt;

przy czym obowiązek ten powinien być zrealizowany z zastosowaniem następujących zasad:

A. w przypadku zmiany nazwy przedsiębiorcy, jego przekształcenia lub przejścia praw i obowiązków na inny podmiot pod jakimkolwiek tytułem, powyższy obowiązek publikacyjny powinien być zrealizowany odpowiednio przez lub za pośrednictwem danego przedsiębiorcy lub jego następcy prawnego, ze wskazaniem nazwy dawnej i nowej,

B. w przypadku zmiany adresu strony internetowej, należy niniejsze rozstrzygnięcie zastosować odpowiednio do strony internetowej funkcjonującej w dacie uprawomocnienia się niniejszej decyzji,

C. w razie zmiany treści sentencji decyzji lub jej uzasadnienia przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów lub sąd powszechny, w zakresie podlegającym obowiązkowi publikacji, należy obowiązek ten wykonać zgodnie ze zmienioną treścią decyzji.

IV. Na podstawie art. 77 ust. 1 w zw. z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz na podstawie art. 263 § 1 i art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 ze zm.) w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów postanawia się obciążyć Zalando SE z siedzibą w Berlinie kosztami przeprowadzonego postępowania i zobowiązać ww. przedsiębiorcę do zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwoty 64 PLN (słownie złotych: sześćdziesiąt cztery) w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Uzasadnienie

W imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: Prezes Urzędu) wszczęte zostało postępowanie wyjaśniające w sprawie wstępnego ustalenia, czy nastąpiło naruszenie uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie stosowania przez Zalando SE z siedzibą w Berlinie (dalej: Spółka) praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów (RKT-405-02/17/MZ). W wyniku dokonanych w toku przedmiotowego postępowania ustaleń powzięto podejrzenie, że Spółka mogła dopuścić się naruszenia zakazu określonego w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2019 r. poz. 369, dalej: u.o.k.k.) w zakresie przedstawionym w pkt I sentencji niniejszej decyzji. W związku z powyższym postanowieniem nr 1 z dnia 22 maja 2018 r. wszczęte zostało w tej sprawie postępowanie w sprawie stosowania przez Spółkę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Dowód:

postanowienie nr 1 z dnia 22 maja 2018 r. (k. 3-4).

Pismem z dnia 22 maja 2018 r. Spółka została zawiadomiona o wszczęciu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Dowód:

zawiadomienie z dnia 22 maja 2018 r. (k. 5).

W piśmie z dnia 21 czerwca 2018 r. Spółka przedstawiła odpowiedź na zawiadomienie o wszczęciu postępowania.

Dowód:

pismo z dnia 21 czerwca 2018 r. (k. 55-74).

W dniu 10 lipca 2018 r. pełnomocnik Spółki zapoznał się materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach postępowania.

Dowód:

notatka z dnia 10 lipca 2018 r. (k. 83).

Pismem z dnia 6 maja 2019 r. Prezes Urzędu przedstawił Spółce szczegółowe uzasadnienie zarzutów oraz poinformował o możliwości przedstawienia stanowiska co do przedstawionych w treści tego pisma ustaleń faktycznych i ich oceny prawnej.

Dowód:

szczegółowe uzasadnienie zarzutów z dnia 6 maja 2019 r. (k. 121-125).

Pismem z dnia 5 czerwca 2019 r. Spółka odniosła się do szczegółowego uzasadnienia zarzutów.

Dowód:

pismo Spółki z 5 czerwca 2019 r. (k. 135-137).

Pismem z dnia 14 czerwca 2019 r. Spółka została zawiadomiona o zakończeniu zbierania materiału dowodowego w prowadzonym postępowaniu oraz o możliwości zapoznania się z aktami sprawy - z którego to prawa Spółka skorzystała.

Dowód:

pismo z dnia 14 czerwca 2019 r. (k. 139)

notatka z dnia 27 czerwca 2019 r. (k. 140-141).

Prezes Urzędu ustalił następujący stan faktyczny

Spółka prowadzi działalność gospodarczą na podstawie wpisu do rejestru Handlowego prowadzonego przez Sąd Rejonowy w Charlottenburgu pod nr HRB 158855 B.

Dowód:

wypis bieżący z rejestru handlowego wraz z tłumaczeniem przysięgłym z języka angielskiego (k. 70-74).

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej Spółka prowadzi sklep internetowy zalando.pl. W okresie od dnia 14 czerwca 2016 r. do dnia 28 stycznia 2018 r. Spółka stosowała wzorzec umowy (dalej: Regulamin) zawierający m.in. następujące postanowienie:

„Zwracamy Państwa uwagę, że reklamacji nie podlegają następujące uszkodzenia produktów:

- naturalne zużywanie się obuwia;
- części wymienne np. fleki czy sznurówki; uszkodzenia mechaniczne (otarcie, rozerwanie, naderwanie bądź zadrapanie, oderwanie ozdób, zamka, gumy itp.) powstałe w trakcie użytkowania produktów przez Państwa oraz uszkodzenia powstałe w wyniku braku lub nieprawidłowej konserwacji;
- uszkodzenia powstałe na skutek użytkowania obuwia i odzieży niezgodnie z przeznaczeniem;
- przebarwienia odzieży lub stóp przez obuwie wykonane na naturalnie barwionej podszewce;
- wygoda obuwia, przemakanie obuwia (o ile w opisie nie jest napisane, iż towar jest wodoodporny).”

Dowód:

pismo Spółki z dnia 10 lipca 2017 r. z załącznikami (k. 7-19);

zrzuty ekranu ze strony: <https://www.zalando.pl/zalando-regulamin/> z dnia 5 czerwca 2017 r. (k. 21-28);

pismo Spółki z dnia 21 czerwca 2018 r. z załącznikami (k. 55-74);

pismo Spółki z dnia 22 czerwca 2018 r. z załącznikami (k. 76-81).

W dniu 28 stycznia 2018 r. Spółka zmieniła Regulamin usuwając kwestionowane przez Prezesa Urzędu postanowienie.

Dowód:

pismo Spółki z dnia 21 czerwca 2018 r. z załącznikami (k. 55-74);

pismo Spółki z dnia 22 czerwca 2018 r. z załącznikami (k. 76-81).

Stanowisko Spółki

Pismem z dnia 21 czerwca 2018 r. Spółka odniosła się do postawionego zarzutu.

Spółka wskazała, że zgodnie z pkt 10.2 Regulaminu zatytułowanego: „Ustawowa odpowiedzialność za wady produktów” (dawniej pkt 9.1. Regulaminu): „w przypadku wszelkich wad produktów zamówionych za pośrednictwem www.zalando.pl ponosimy ustawową odpowiedzialność z tytułu rękojmi za wady, wynikającą z art. 556 i następnych ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz.U.2016.380 j.t. z późn.zm)”. Powyższe w ocenie Spółki potwierdza stosowanie w relacjach z konsumentami przepisów regulujących odpowiedzialność z tytułu rękojmi.

Spółka podniosła również, że kwestionowane przez Prezesa Urzędu postanowienie obowiązywało tylko przez ograniczony czas tj. od dnia 14 czerwca 2016 r. do dnia 28 stycznia 2018 r.

Spółka podkreśliła, że w zakresie prowadzonej działalności dokłada najwyższej staranności w obsłudze konsumentów, albowiem nadrzędnym jej celem jest satysfakcja oraz zadowolenie klientów. Zdaniem Spółki odmienne działanie jest niemożliwe z uwagi na znaczną konkurencję na rynku handlu internetowego. W związku z powyższym wszelkie reklamacje są poddawane wnikliwej analizie, a przyjęta przez Spółkę polityka zakłada ich rozpatrywanie na korzyść klienta. Nie bez znaczenia w ocenie Spółki jest również fakt, że nie odnotowuje ona żadnych istotnych skarg na prowadzoną przez siebie działalność.

Odnosząc się do poszczególnych punktów zawartych w kwestionowanym przez Prezesa Urzędu postanowieniu, Spółka podkreśliła, że żadna ze wskazanych w nim okoliczności nie stanowi wady w rozumieniu Kodeksu cywilnego. Spółka wskazała 4 przesłanki uznania rzeczy za niezgodną z umową tj.:

- 1) brak właściwości, jakie rzecz powinna mieć ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności bądź przeznaczenia
- 2) brak właściwości zapewnionych przez sprzedawcę
- 3) brak przydatności do celu, o którym kupujący poinformował sprzedawcę przy zawarciu umowy
- 4) nieprawidłowy montaż i uruchomienie przez sprzedawcę bądź przez kupującego.

W ocenie Spółki przypadki wymienione w kwestionowanym postanowieniu nie mogą być zakwalifikowane do żadnej z powyższych grup.

Naturalne zużywanie się obuwia

Spółka podkreśliła, że kwestia „naturalnego zużywania się” była przedmiotem analiz sądów w odniesieniu do konkretnych sytuacji i konkretnych kupujących. Z orzecznictwa tego wynika, że „naturalne zużywanie” się towaru nie stanowi wady. Wadę może stanowić „nadmierne” zużywanie się towaru, które jest wynikiem słabej jakości użytych do produkcji materiałów (wyrok Sądu

Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 23 grudnia 2014 r., sygn. akt: I ACa 601/14). Spółka powołała się również na orzeczenie Sądu Najwyższego w sprawie o sygn. akt: I C 2885/17, z którego wynika, że „jest też rzeczą oczywistą, że upływ czasu i używanie rzeczy, nawet zgodnie z jej przeznaczeniem, mogą mieć wpływ na powstawanie wad rzeczy. W konsekwencji nie ma podstaw do przyjmowania odpowiedzialności z tytułu rękojmi za wady związane z upływem czasu używania. W tym ostatnim zakresie może występować zużycie fizyczne lub tzw. moralne zmęczenie elementów rzeczy i poszczególnych jej zespołów”.

Uszkodzenie produktów

Spółka wskazała, że w Regulaminie mowa jest o uszkodzeniach mechanicznych (otarcie, rozerwanie, naderwanie, zadrapanie, oderwanie ozdób, zamka, gumy) powstałych w trakcie użytkowania produktu przez kupującego. Nie chodzi więc w tym przypadku o „mechaniczne uszkodzenie”, które jest wynikiem wady materiałowej towaru, tylko uszkodzenie spowodowane przez kupującego. W ocenie Spółki dotyczy to także uszkodzeń powstałych w wyniku braku lub nieprawidłowej konserwacji towaru (na poparcie swojego stanowiska Spółka powołała się na opinię rzeczoznawcy obuwia i kaletnictwa p. [...] zamieszczoną na stronie internetowej: [...]).

Użytkowanie obuwia niezgodnie z przeznaczeniem

Spółka podniosła, że używanie obuwia i odzieży niezgodnie z ich przeznaczeniem może prowadzić do wystąpienia uszkodzeń.

Przebarwienie odzieży lub stóp

Spółka zwróciła uwagę, że powszechnie wiadomo, iż obuwiu wykonane na naturalnie barwionej podszewce, ma prawo do farbowania. Zgodnie z opinią rzeczoznawcy [...] farbowanie nie powinno być nadmierne. W ocenie Spółki kwestionowane postanowienie nie dotyczy takiej sytuacji.

Uszkodzenie dotyczące wygody obuwia

Zdaniem Spółki kupujący ma prawo przymierzenia i zbadania obuwia po dokonaniu zakupów. Spółka zapewnia konsumentom możliwość dokonania zwrotu w terminie 100 dni od dnia otrzymania towaru. Konsument ma zatem czas na zastanowienie się i ewentualne odesłanie zakupionych rzeczy, jeżeli nie spełniają jego oczekiwań. Dodatkowo Spółka podkreśliła, że niektóre rodzaje obuwia np. buty na obcasie są zawsze niewygodne. Stosowane natomiast przez Spółkę postanowienie nie dotyczy braku wygody spowodowanej wadą materiałową.

Nieprzemakanie obuwia

Spółka podniosła, że wada uzasadniająca odpowiedzialność Spółki z tytułu rękojmi wystąpi tylko wówczas, gdy konsument został zapewniony, że obuwiu jest nieprzemakalne. Nie można bowiem oczekiwać od każdego rodzaju obuwia, że będzie ono wodoodporne, jeżeli o takiej właściwości sprzedawca nie zapewnił. Zdaniem Spółki tylko takich przypadków dotyczy kwestionowane przez Prezesa Urzędu postanowienie.

Odnosząc do przedstawionych przez Spółkę argumentów Prezes Urzędu stwierdza, że nie mogą one świadczyć o braku bezprawności działania. Po pierwsze zwrócić należy uwagę na definicję wady fizycznej zawartą w art. 556¹ § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz.U. z 2019 r. poz. 1145, dalej: k.c.). Ustawa stanowi, że wada fizyczna polega na niezgodności rzeczy sprzedanej z umową. Ocena zgodności lub niezgodności rzeczy z umową wymaga zatem w pierwszej kolejności dokonania wykładni oświadczeń woli stron i ustalenia, czy rzecz ma właściwości wynikające z umowy. W kodeksowym pojęciu wady zasadnicze znaczenie będzie zatem miał element subiektywny. Interpretując oświadczenia woli stron, ocenić należy nie tylko to, co strony zawarły w umowie, ale także to, co wynika z ustalonych zwyczajów i zasad współżycia społecznego. Dodatkowo jeżeli właściwości rzeczy zostały w umowie opisane nieprecyzyjnie,

wszelkie wątpliwości w tym zakresie w stosunkach między profesjonalistami i konsumentami należy interpretować na korzyść konsumenta.¹

W świetle powyższego omówione przez Spółkę cztery przestanki uznania rzeczy za wadliwą mogą być na gruncie obowiązujących przepisów jedynie pomocne w ustaleniu odpowiedzialności sprzedawcy z tytułu rękojmi. Konstrukcja przepisu art. 556¹ § 1 k.c. świadczy bowiem o tym, że okoliczności wymienione w pkt 1-4 stanowią przykłady wad fizycznych rzeczy. Nie stanowią natomiast katalogu zamkniętego. Tym samym mogą one służyć interpretacji definicji zawartej w zdaniu pierwszym tego przepisu. Stwierdzenie, że katalog typów wad fizycznych podany w art. 556¹ k.c. nie jest zamknięty oznacza, że można do nich zaliczyć także inne wady niż wskazane w ustawie. Biorąc pod uwagę powyższe, to czy wymienione w kwestionowanym postanowieniu przypadki zostaną (czy też nie) zaliczone do jednej z przykładowych kategorii wad fizycznych wyszczególnionych w art. 556¹ § 1 pkt 1-4 k.c., nie będzie miało znaczenia dla oceny stosowanego przez Spółkę wzorca. W konkretnym stanie faktycznym za wadę fizyczną będą mogły zostać uznane także takie cechy rzeczy, które nie zostały wprost w przepisie nazwane. Powyższe zdaje się potwierdzać sama argumentacja przedstawiona przez Spółkę. Jak słusznie wskazano w piśmie Spółki z dnia 21 czerwca 2018 r. orzecznictwo sądowe rozstrzygające o istnieniu bądź nieistnieniu wady, a tym samym odpowiedzialności sprzedawcy z tytułu rękojmi, oparte jest przede wszystkim na analizie poszczególnych przypadków. Tylko bowiem ocena brzmienia konkretnej umowy, okoliczności związanych z jej zawarciem i sposobu wykonania mogą wyznaczać zakres odpowiedzialności sprzedawcy. Do podobnego wniosku prowadzi przytoczone wyżej stanowisko Spółki w zakresie, w jakim odnosi się ona do poszczególnych wyłączeń zawartych w pkt 10.4 Regulaminu. Spółka wyjaśniła między innymi, że:

- wady nie stanowi naturalne zużywanie się rzeczy ale „nadmierne” zużywanie się towaru, które jest wynikiem jakości użytych do produkcji materiałów;
- w zakresie uszkodzenia produktów „nie chodzi więc w tym przypadku o mechaniczne uszkodzenia, które są wynikiem wady materiałowej towaru, tylko o uszkodzenia spowodowane przez kupującego”;
- „stosowane natomiast przez Spółkę postanowienie nie dotyczy braku wygody spowodowanej wadą materiałową”;
- „(...) farbowanie nie powinno być nadmierne. W ocenie Spółki kwestionowane postanowienie nie dotyczy takiej sytuacji”.

W każdym ze wskazanych wyżej przypadków Spółka dokonała kwalifikacji, które sytuacje faktyczne będą jej zdaniem podlegały wyłączeniu na mocy postanowienia Regulaminu, a które nie. Spółka ocenia tym samym czy dany stan faktyczny mieści się w zakresie wymienionych w pkt 10.4 Regulaminu wyłączeń. Zdaniem Prezesa Urzędu subsumcja konkretnego stanu faktycznego jest niezbędna, jednakże powinna ona odnosić się do definicji zawartej w Kodeksie cywilnym, a nie do arbitralnie narzuconych przez Spółkę postanowień umowy.

Dodatkowo zauważyć należy, że stanowisko Spółki tylko w jednym przypadku odwołuje się wprost do treści zawieranej z konsumentem umowy, a mianowicie w zakresie wyłączenia z reżimu rękojmi przypadków przemakania obuwia. Spółka wskazała, zarówno w piśmie z dnia 21 czerwca 2018 r., jak i w pkt 10.4 Regulaminu, że wyłączenie to będzie nieskuteczne jeżeli w opisie towaru wskazano, że produkt jest wodoodporny. Zdaniem Prezesa Urzędu poczynione zastrzeżenie nie jest jednak wystarczające do jednoznacznego i definitywnego ograniczenia zakresu odpowiedzialności sprzedawcy z tytułu rękojmi. Nie trudno bowiem wyobrazić sobie sytuację, w której pomimo nie wskazania wprost w opisie rzeczy cechy

---

¹ Kodeks cywilny. Komentarz, red. dr hab. Konrad Osajda, CH Beck 2019, wyd. 21

wodoodporności, rodzaj obuwia, jego powszechnie przyjęte przeznaczenie albo nawet zastosowany przez Spółkę sposób przedstawienia produktu, mogą wywołać u konsumenta słuszne przekonanie, że otrzymany towar nie będzie przepuszczał wody. W takim przypadku ustalenie, czy sprzedawca ponosi odpowiedzialność z tytułu rękojmi także będzie wymagało zbadania okoliczności związanych z zawarciem konkretnej umowy.

Reasumując, w ocenie Prezesa Urzędu, definicja wady fizycznej zawarta w art. 556¹ § 1 zdanie pierwsze k.c., odwołująca się do oceny zgodności rzeczy z umową, wyklucza możliwość wprowadzenia do wzorca umowy sztywnego katalogu przypadków zawsze wyłączonych z zakresu rękojmi. O tym czy Spółka będzie ponosić odpowiedzialność z tytułu rękojmi będą bowiem za każdym razem decydować okoliczności związane z zawartą z konsumentem umową.

Odnosząc się do powołanego przez Spółkę wyroku Sądu Najwyższego (w sprawie o sygn. akt: I C 2885/17) należy zauważyć, że przedmiotem rozważań Sądu było zagadnienie możliwości stosowania przepisów o rękojmi w przypadku, gdy przedmiotem umowy sprzedaży są rzeczy używane i w takim kontekście rozważania te powinny być rozpatrywane.

Spółka podtrzymała swoje stanowisko w piśmie z dnia 5 czerwca 2019 r. stanowiącym odpowiedź Spółki na przedstawione przez Prezesa Urzędu szczegółowe uzasadnienie zarzutów.

Ocena prawna

Naruszenie interesu publicznego

Art. 1 ust. 1 u.o.k.k. ogranicza zastosowanie jej przepisów wyłącznie do ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów, podejmowanej w interesie publicznym. Oznacza to, że warunkiem koniecznym do uruchomienia procedur i zastosowania instrumentów określonych w tej ustawie jest zaistnienie takiego stanu faktycznego, w którym działania przedsiębiorców - naruszając jej przepisy - stanowią potencjalne zagrożenie interesu publicznego. Niniejsze postępowanie dotyczy działania Spółki wobec nieograniczonego kręgu usługobiorców korzystających z Internetu, posiadających status konsumentów. W opinii Prezesa Urzędu rozpatrywana sprawa ma charakter publicznoprawny, albowiem wiąże się z ochroną interesu wszystkich konsumentów, którzy mogli skorzystać z oferty Spółki. Interes publicznoprawny przejawia się także w postaci zbiorowego interesu konsumentów, co oznacza, iż każde naruszenie zbiorowego interesu konsumentów jest jednocześnie naruszeniem interesu publicznoprawnego. Zatem w niniejszej sprawie uzasadnione było podjęcie przez Prezesa Urzędu działań przewidzianych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów. W tym stanie rzeczy przyjąć należy, iż do oceny stanu faktycznego niniejszej sprawy zastosowanie mają przepisy ww. ustawy, a dotyczące jej postępowanie jest prowadzone w interesie publicznym.

Naruszenie art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów

Zgodnie z art. 24 ust. 1 u.o.k.k. zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Zgodnie z art. 24 ust. 2 u.o.k.k. przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami zachowanie przedsiębiorcy. Stwierdzenie przez Prezesa Urzędu stosowania przez Spółkę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów wymaga zatem stwierdzenia łącznego zaistnienia następujących przesłanek:

- 1) kwestionowane zachowania są działaniami przedsiębiorcy,
- 2) zachowania są sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami,
- 3) zachowania naruszają zbiorowe interesy konsumentów.

Status przedsiębiorcy

Zgodnie z art. 4 pkt 1 u.o.k.k. przez przedsiębiorcę rozumie się między innymi przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy Prawo przedsiębiorców z dnia 6 marca 2018 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 646 ze zm., dalej: p.p.). Stosownie do art. 4 ust. 1 i ust. 2 p.p. przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną wykonująca działalność gospodarczą. Za przedsiębiorców uznaje się także wspólników spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej.

Stroną postępowania jest spółka europejska w rozumieniu rozporządzenia Rady (WE) nr 2157/2001 z dnia 8 października 2001 r. w sprawie statutu spółki europejskiej (SE) (Dz.Urz.U.E.L.Nr 294, str. 1, dalej: Rozporządzenie). Zgodnie z art. 1 ust. 1 i 3 ww. Rozporządzenia Spółka może zostać zawiązana w obrębie terytorium Wspólnoty w formie europejskiej spółki akcyjnej (Societas Europaea lub SE) na warunkach i w sposób określony w rozporządzeniu i posiada ona osobowość prawną. Spółka europejska podlega rejestracji w rejestrze Państwa Członkowskiego, w którym ma swoją statutową siedzibę.

W niniejszej sprawie Zalando SE została zarejestrowana w Rejestrze Handlowym prowadzonym przez Sąd Rejonowy w Charlottenburgu pod nr HRB 158855 B.

W konsekwencji powyższego należy przyjąć, że Spółka przy wykonywaniu działalności gospodarczej podlega rygorom określonym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów, a jej działania mogą podlegać ocenie w aspekcie naruszenia zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Sprzeczność zachowania przedsiębiorcy z prawem lub dobrymi obyczajami

Na gruncie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów sankcjonowane jest zachowanie przedsiębiorcy sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami. Sprzeczność z prawem działania lub zaniechania przedsiębiorcy może być ujmowana jako zachowanie niezgodne z obowiązującymi przepisami prawa stanowionego. Dobre obyczaje natomiast pozostają klauzulą generalną, która podlega konkretyzacji na okoliczność danego stanu faktycznego. Naruszenie przez przedsiębiorcę przepisów prawa stanowionego lub dobrych obyczajów jest jednocześnie wyrazem naruszenia obowiązującego porządku prawnego, który obejmuje zarówno nakazy i zakazy wynikające z norm prawa powszechnie obowiązującego, jak i nakazy i zakazy wynikające z zasad współżycia społecznego i dobrych obyczajów.

Rozważenia wymaga zatem kwestia, czy zachowanie przedsiębiorcy było zgodne, czy też niezgodne z obowiązującymi zasadami porządku prawnego lub dobrymi obyczajami. Jednocześnie, dla stwierdzenia powyższego bez znaczenia pozostaje strona podmiotowa czynu.

Ustawodawca w art. 24 ust. 2 u.o.k.k. nie wskazuje konkretnie jakiego rodzaju sprzeczność z prawem zachowania przedsiębiorcy stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów. Dla stwierdzenia naruszenia przez przedsiębiorcę zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, o którym mowa w art. 24 ust. 1 u.o.k.k. wystarczy stwierdzenie sprzeczności zachowania przedsiębiorcy z prawem lub dobrymi obyczajami. Z tego względu, przedmiotem rozstrzygnięcia Prezesa Urzędu będzie wykazanie, że w ustalonym stanie faktycznym Spółka dopuściła się naruszenia przepisów - w zakresie przedstawionym poniżej.

Spółka prowadzi sprzedaż przez Internet za pośrednictwem sklepu internetowego odzieży, obuwia i galanterii. Na stronie sklepu Spółka zamieściła Regulamin, którego pkt 10.4 stanowi:

„Zwracamy Państwa uwagę, że reklamacji nie podlegają następujące uszkodzenia produktów:

- naturalne zużywanie się obuwia;
- części wymienne np. fleki czy sznurówki; uszkodzenia mechaniczne (otarcie, rozerwanie, naderwanie bądź zadrapanie, oderwanie ozdób, zamka, gumy itp.) powstałe w trakcie

użytkowania produktów przez Państwa oraz uszkodzenia powstałe w wyniku braku lub nieprawidłowej konserwacji;

- uszkodzenia powstałe na skutek użytkowania obuwia i odzieży niezgodnie z przeznaczeniem;
- przebarwienia odzieży lub stóp przez obuwie wykonane na naturalnie barwionej podszewce;
- wygoda obuwia, przemakanie obuwia (o ile w opisie nie jest napisane, iż towar jest wodoodporny)”.

Cytowane postanowienie są niezgodne z art. 556, art. 556¹ § 1 i art. 558 § 1 Kodeksu cywilnego.

Na podstawie art. 556 k.c. sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana ma wadę fizyczną lub prawną. Wada fizyczna polega na niezgodności rzeczy sprzedanej z umową. Ustawa zawiera przykładowe wyliczenie przypadków, w których będzie można uznać, że zachodzi niezgodność przedmiotu sprzedaży z umową, tj. wówczas gdy rzecz sprzedana:

- a) nie ma właściwości, które tego rodzaju rzecz powinna mieć ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub przeznaczenia;
- b) nie ma właściwości, o których istnieniu sprzedawca zapewnił kupującego, w tym przedstawiając próbkę lub wzór;
- c) nie nadaje się do celu, o którym kupujący poinformował sprzedawcę przy zawarciu umowy, a sprzedawca nie zgłosił zastrzeżenia co do takiego jej przeznaczenia;
- d) została kupującemu wydana w stanie niepełnym (art. 556¹ § 1 k.c.).

Na mocy art. 558 § 1 k.c. Spółka nie może wyłączyć bądź ograniczyć swojej odpowiedzialności z tytułu rękojmi w przypadku, gdy drugą stroną umowy sprzedaży jest konsument. Wyjątek stanowią przypadki wynikające z przepisów szczególnych. W zakresie sprzedaży internetowej prowadzonej przez Spółkę obowiązujące przepisy prawa nie przewidują sytuacji pozwalających na wyłączenie bądź ograniczenie stosowania art. 556 i nast. Kodeksu cywilnego.

Jak już wskazano wyżej definicja wady fizycznej przyjęta w Kodeksie cywilnym odwołuje się do oceny treści zawartej umowy sprzedaży. Nie można jednoznacznie przesądzić o braku wady bez dokonania wcześniejszej analizy złożonych oświadczeń woli. W przypadku sprzedaży internetowej treść tych oświadczeń będzie wymagała między innymi ustalenia informacji udostępnionych konsumentowi przez sprzedawcę za pośrednictwem sklepu internetowego, sposobu ich prezentacji, ewentualnej korespondencji z konsumentem przed zawarciem umowy itd. Ocenie będzie zatem podlegać nie tylko sama rzecz i sposób jej wytworzenia, lecz także to, co składa się na całokształt okoliczności związanych z zawarciem umowy, wpływających na treść wzajemnych praw i obowiązków stron. Przypadki wskazane w pkt 10.4 Regulaminu mogłyby więc stanowić ewentualnie przedmiot rozważań przy dokonywaniu oceny zasadności roszczeń konsumenta w konkretnym stanie faktycznym. Nie mogą natomiast w sposób stanowczy wyłączać uprawnień konsumenta z tytułu rękojmi. Zakaz wprowadzania ograniczeń w odpowiedzialności sprzedawcy z tytułu rękojmi w przypadku umów zawieranych z konsumentami wynika wprost z art. 558 § 1 k.c. Zwrócić należy w tym miejscu uwagę, że obowiązujące w powyższym zakresie przepisy stanowią implementację ustawodawstwa unijnego. Zgodnie z art. 7 dyrektywy 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji (Dz.Urz.U.E.L Nr 171, str. 12): „Wszelkie warunki umowne lub ustalenia zawarte ze sprzedawcą przed zgłoszeniem sprzedawcy braku zgodności, które bezpośrednio lub pośrednio uchylają lub ograniczają prawa wynikające z niniejszej dyrektywy nie będą, zgodnie z prawem krajowym, wiążące dla konsumenta”. W pkt 22 preambuły wskazano, że „strony nie mogą, za obopólną zgodą, ograniczyć bądź uchylić praw przyznanych

konsumentowi, gdyż w przeciwnym razie udzielona ochrona prawna zostałaby udaremniona; ta zasada winna stosować się również do klauzul, które sugerują, iż konsument miał świadomość wszelkich braków zgodności towarów konsumpcyjnych istniejących w czasie zawierania umowy (...)”.

W świetle powyższego stosowanie w obrocie konsumenckim postanowień Regulaminu niezgodnych z przytoczonymi przepisami stanowi zatem praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

Zgodnie z art. 24 ust. 2 u.o.k.k. przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie sprzeczne z prawem zachowanie przedsiębiorcy. Jak wynika z powyższego zachowanie przedsiębiorcy musi być bezprawne. Bezprawność najogólniej należy rozumieć jako niezgodność działania z prawem. Zatem dla ustalenia bezprawności działania wystarczy, że określone zachowanie koliduje z przepisami prawa. W związku z tym, że bezprawność jest kategorią obiektywną, dokonując oceny, czy działanie przedsiębiorcy jest bezprawne, w pierwszej kolejności należy stwierdzić, czy wykazuje ono sprzeczność z powszechnie obowiązującym porządkiem prawnym.² Samo stwierdzenie niezgodności stosowanych przez Spółkę postanowień Regulaminu z obowiązującymi przepisami jest być wystarczające dla spełnienia przesłanki bezprawności działania.

Godzenie w zbiorowe interesy konsumentów

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie objaśnia znaczenia pojęcia „zbiorowego interesu konsumentów”. Należy przyjąć, że interesem, który podlega ochronie na podstawie art. 24 ustawy jest interes prawny, rozumiany jako określone potrzeby konsumenta uznane przez ustawodawcę za godne ochrony. Działanie Spółki godzi w interesy konsumentów wtedy, gdy wywołuje negatywne skutki w sferze ich praw i obowiązków.

Zgodnie z art. 24 ust. 3 u.o.k.k. nie jest zbiorowym interesem suma indywidualnych interesów konsumentów. W wyroku z dnia 10 kwietnia 2008 r. (sygn. akt III SK 27/07) Sąd Najwyższy wskazał, iż wystarczające dla stwierdzenia, że ma miejsce naruszenie zbiorowych interesów konsumentów powinno być ustalenie, że zachowanie przedsiębiorcy nie jest podejmowane w stosunku do zindywidualizowanych konsumentów, lecz względem członków danej grupy (określonego kręgu podmiotów) wyodrębnionych spośród ogółu konsumentów za pomocą wspólnego dla nich kryterium. W ww. wyroku Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, iż sformułowanie: „nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów” należy rozumieć w ten sposób, że liczba indywidualnych konsumentów, których interesy zostały naruszone nie decyduje o tym, czy dana praktyka narusza zbiorowe interesy konsumentów. Praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest bowiem takie zachowanie przedsiębiorcy, które podejmowane jest w warunkach wskazujących na powtarzalność zachowania w stosunku do indywidualnych konsumentów wchodzących w skład grupy, do której adresowane są zachowania przedsiębiorcy w taki sposób, iż potencjalnie ofiarą takiego zachowania może być każdy konsument będący klientem lub potencjalnym klientem przedsiębiorcy.

Zdaniem Prezesa Urzędu działania Spółki naruszają interesy nieoznaczonego kręgu klientów, przez co mógł być na nie narażony każdy konsument, który zawarł ze Spółką umowę sprzedaży na odległość za pośrednictwem sklepu internetowego.

Przedstawiony zarzut dotyczy ponoszenia przez Spółkę odpowiedzialności z tytułu rękojmi. W relacjach z konsumentami należyte wywiązywanie się przez przedsiębiorców z obowiązków w powyższym zakresie ma szczególne znaczenie. Świadczy o tym między innymi zakaz wprowadzania jakichkolwiek ograniczeń odpowiedzialności Spółki wynikający z art. 558 § 1 k.c. Możliwość dochodzenia uprawnień z tytułu rękojmi na warunkach kodeksowych gwarantuje konsumentowi zachowanie równowagi stron w relacji z przedsiębiorcą. Z tego też względu postanowienia

---

² Małgorzata Sieradzka: Komentarz do art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Lex 2014.

Regulaminu, które wprowadzają odstępstwa od zasad ogólnych przewidzianych w Kodeksie cywilnym należy uznać za naruszające podstawowe prawa konsumentów.

Rozstrzygnięcie

Ad. I Stwierdzenie zaniechania stosowania praktyki

Zgodnie z art. 26 ust. 1 u.o.k.k., jeżeli Prezes Urzędu stwierdzi naruszenie zakazu określonego w art. 24 tej ustawy wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującą zaniechanie jej stosowania. Zgodnie z art. 27 ust. 1 i 2 u.o.k.k. nie wydaje się decyzji, o której mowa w art. 26, jeżeli przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyki, o której mowa w art. 24. W takim przypadku Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania. Jak wynika z poczynionych w toku postępowania ustaleń Spółka zaniechała stosowania zarzuczanych jej praktyk z dniem 28 stycznia 2018 r. - na dowód czego przedłożyła zmieniony wzorzec umowy, stanowiący załącznik do pisma z dnia 21 czerwca 2018 r.

Wobec powyższego, Prezes Urzędu orzekł jak w punkcie I. sentencji niniejszej decyzji.

Ad. II i III Obowiązek usunięcia trwających skutków naruszenia i nakaz publikacji decyzji

Mając na uwadze przedstawione w niniejszej decyzji ustalenia faktyczne i ich ocenę prawną, a także wyjaśnienia dotyczące zajętego przez Spółkę w sprawie stanowiska, Prezes Urzędu na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 u.o.k.k. uznał praktykę Spółki objętą postawionym zarzutem za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdził zaniechanie jej stosowania.

Zgodnie z art. 27 ust. 4 u.o.k.k. wobec decyzji wydawanej na podstawie art. 27 ust. 2 tej ustawy przepisy art. 26 ust. 2-4 stosuje się odpowiednio. Zgodnie z ww. przepisami w decyzji, o jakiej mowa powyżej, Prezes Urzędu może określić środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów, w szczególności zobowiązać przedsiębiorcę do złożenia jednokrotnego lub wielokrotnego oświadczenia o treści i w formie określonej w decyzji. Środki, o których mowa w art. 26 ust. 2 ustawy, powinny być proporcjonalne do wagi i rodzaju naruszenia oraz konieczne do usunięcia jego skutków.

Mając na uwadze powyższe, a także uwzględniając ponad 1,5-letni okres stosowania praktyki, szeroki zasięg terytorialny jej oddziaływania, okoliczność, że praktyka wymierzona była w bardzo liczną grupę konsumentów oraz fakt, że dotyczyła zasadniczych z punktu widzenia konsumentów uprawnień związanych z roszczeniami reklamacyjnymi, Prezes Urzędu nałożył na Spółkę w pkt II niniejszej decyzji środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów. W ocenie Prezesa Urzędu orzeczony obowiązek poinformowania konsumentów o uznaniu stosowanej przez Spółkę praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest proporcjonalny do wagi i rodzaju stwierdzonego naruszenia. Przede wszystkim należy podkreślić, że Spółka prowadząc sklep internetowy zobowiązana jest do zachowania należytej staranności w przygotowywaniu przekazywanych konsumentom informacji, w tym o możliwości składania reklamacji i związanej z nią odpowiedzialnością sprzedawcy. Postanowienia stosowanego przez Spółkę wzorca umowy nie mogą tym samym zawierać informacji, które są niezgodne z przepisami powszechnie obowiązującymi. Jeżeli zakwestionowana przez Prezesa Urzędu praktyka polegała na uchybieniach Spółki w realizacji powyższego obowiązku, poinformowanie o tym konsumentów jest w pełni uzasadnione. W wyniku działań Spółki konsumenci zostali pouczeni o okolicznościach wyłączających prawo składania reklamacji w sposób niezgodny z obowiązującymi przepisami prawa. Najlepszą więc i najskuteczniejszą metodą odwrócenia zaistniałego stanu jest zawiadomienie konsumentów o tym, że w ocenie Prezesa Urzędu, Spółka nie była uprawniona do wyłączania swojej odpowiedzialności z tytułu rękojmi w zakresie wskazanym w pkt I sentencji niniejszej decyzji. Ponadto wskazać należy, że poza osiągnięciem skutku informacyjnego, pozwoli

to części konsumentów (w przypadku których okres rękojmi jeszcze nie minął) skorzystać w pełnym zakresie z uprawnień wynikających z rękojmi.

Dodatkowo na podstawie art. 26 ust. 3 w zw. z art. 27 ust. 4 u.o.k.k., Prezes Urzędu nakazał Spółce w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia niniejszej decyzji, na jej koszt, opublikować na stronie internetowej sklepu zalando.pl, całość treści niniejszej decyzji. Zastosowany obowiązek publikacyjny jest ściśle związany z nałożonym na Spółkę obowiązkiem zastosowania środków usunięcia skutków naruszenia. W szczególności należy podkreślić, że obie metody zmierzają do poinformowania konsumentów o stwierdzonych przez Prezesa Urzędu nieprawidłowościach. Jednocześnie ich równoległe zastosowanie zagwarantuje wszystkim konsumentom, którzy mogli zostać narażeni na uszczerpiecie uprawnień, dostęp do pełnej wiedzy o poczynionych przez Prezesa Urzędu ustaleniach i ocenie prawnej.

Wobec powyższego, Prezes Urzędu orzekł jak w punkcie II. i III. sentencji niniejszej decyzji.

Ad. IV Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania

Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 ust. 1 tej ustawy, jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania.

Należy zauważyć, że ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie zawiera wyczerpujących regulacji dotyczących rozstrzygnięcia o kosztach postępowania. Art. 83 tej ustawy stanowi jednak, że w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania przed Prezesem Urzędu stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2018 r. poz. 2096 ze zm., dalej: k.p.a.). Stosownie do art. 264 § 1 k.p.a., jednocześnie z wydaniem decyzji organ administracji publicznej ustali w drodze postanowienia wysokość kosztów postępowania, osoby zobowiązane do ich poniesienia oraz termin i sposób ich uiszczenia.

Niniejsze postępowanie w sprawie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów zostało wszczęte z urzędu. Kosztami niniejszego postępowania są wydatki związane z korespondencją prowadzoną przez Prezesa Urzędu w związku z niniejszą sprawą, których wysokość wyniosła 64 zł.

W związku z powyższym orzeczono jak w punkcie IV. sentencji.

Koszty niniejszego postępowania Przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000 w terminie 14 dni od uprawomocnienia się decyzji.

Pouczenie

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 u.o.k.k. w zw. z art. 479²⁸ § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2018 r. poz. 1360 ze zm., dalej: k.p.c.) - od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie miesiąca od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów- Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach.

W przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w pkt IV decyzji, na podstawie art. 264 § 2 k.p.a. w zw. z art. 83 ust. 5 u.o.k.k. w związku z art. 479³² § 1 i 2 k.p.c., Spółce przysługuje prawo wniesienia zażalenia do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie tygodnia od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury w Katowicach.

Zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 9 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2019 r. poz. 785, dalej: u.k.s.c.), odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podlega opłacie stałej w kwocie 1000 zł.

Zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 9 w związku z art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. u.o.k.s.c. zażalenie na postanowienie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podlega opłacie stałej w kwocie 500 zł.

Zgodnie z art. 103 u.o.k.s.c., Sąd może przyznać zwolnienie od kosztów sądowych osobie prawnej lub jednostce organizacyjnej niebędącej osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, jeżeli wykazała, że nie ma dostatecznych środków na ich uiszczenie.

Zgodnie z art. 105 ust. 1 u.o.k.s.c., wniosek o przyznanie zwolnienia od kosztów sądowych należy zgłosić na piśmie lub ustnie do protokołu w sądzie, w którym sprawa ma być wytoczona lub już się toczy.

Stosownie do treści art. 117 § 1, 3 i 4 k.p.c. strona zwolniona przez sąd od kosztów sądowych w całości lub części, może domagać się ustanowienia adwokata lub radcy prawnego. Osoba prawna lub inna jednostka organizacyjna, której ustawa przyznaje zdolność sądową, niezwolniona przez sąd od kosztów sądowych, może się domagać ustanowienia adwokata lub radcy prawnego, jeżeli wykaże, że nie ma dostatecznych środków na poniesienie kosztów wynagrodzenia adwokata lub radcy prawnego. Wniosek o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego strona zgłasza wraz z wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych lub osobno, na piśmie lub ustnie do protokołu, w sądzie, w którym sprawa ma być wytoczona lub już się toczy.

Dyrektor Delegatury
Urzędu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów w Katowicach
Maciej Frągsztajn